

Báo Oán

Hắn bị gọi đi thi hành nghĩa vụ quân sự từ năm mười tám tuổi. Vốn đã là đứa nhát gan từ thuở bé, lại thêm những hiểm nguy vì bom đạn dọc theo đường mòn Hồ Chí Minh trong những ngày đơn vị hắn xâm nhập miền Nam. Vì thế, mỗi khi đơn vị đụng trận, hắn co rúm người, đầu gục xuống, bịt tai, nhắm mắt, thân một nơi, súng một nẻo. Dù đã nhiều lần bị thủ trưởng phạt, hắn vẫn chứng nào tật ấy.

Cuối cùng để trị cái bệnh nhát gan đó, thủ trưởng đơn vị hắn nghĩ ra một phương pháp vô cùng hữu hiệu khiến cho hắn quen dần với công việc tàn sát. Thoạt đầu, trong trận mạc, hắn tập nhả đạn vào các xác chết của kẻ địch còn để lại trên chiến trường. Sau một thời

gian, hắn nghe quen với tiếng đạn xuyên qua xác người, thủ trưởng ra lệnh cho hắn thực thi bài học thứ hai là thay vì bắn, hắn phải dùng dao găm đâm nhiều nhất vào xác quân địch. Từ đó, hắn không còn thấy sợ máu chảy, không còn thấy ghê tay vì những nhát dao đâm sâu vào da thịt người ta. Lúc đó, các bạn trong đơn vị..gọi hắn là thằng “xái nhì”, ví như anh nghiện thuốc phiện nghèo phải hút cái xái thuốc thứ hai của người ta bỏ đi. Đến khi đã “lành nghề”, Xái Nhì còn tiến xa hơn các bạn đồng đội say máu nhất...là hắn thản nhiên sát hại cả những tù binh bị thương, đang rên rỉ vì đau đớn...mà lương tâm hắn không một chút nao núng, khiến ai cũng phục.

Nhập tính khát máu, hắn lập được nhiều chiến công đến nỗi không còn ai dám gọi hắn là thằng Xái Nhì nữa. Hắn bắt đầu vượt các bạn bằng những lần khen thưởng của cấp trên, hắn được cất nhắc lên chức tiểu đội trưởng.

Tháng Tư Bẩy lăm, khi đơn vị hắn tiến vào Sài Gòn theo ngã Hạnh Thông Tây, và chiếm Bệnh Viện Cộng Hòa trên đường Võ Di Nguy. Sau khi bộ chỉ huy được đặt tại đây, đơn vị tỏa ra, đi tiếp thu từng phòng bệnh và thẳng tay đuổi các thương bệnh binh của chính quyền cũ ra ngoài để lấy chỗ cho các “chiến sĩ cách mạng”. Chiều hôm đó, tiểu đội của Xái Nhì được lệnh thanh toán căn cứ cuối cùng của ngụy tại đây mà trước đó không ai hay, đó là đơn vị chung sự của bệnh viện. Chỗ này chỉ do một trung sĩ quân y và hai người lính dưới quyền lo việc một nhà xác lớn có mấy lạnh. Khi đơn vị hắn đứng trước một chiếc cổng lớn, hai cánh cửa bằng gỗ khóa chặt, hắn ra lệnh cho đàn em dùng

mìn phá cổng, rồi hò reo tràn vào. Nhưng chúng bị dội lại bởi một tràng súng M16 từ trong quét ra. Xái Nhì ra lệnh cho binh sĩ dưới quyền dùng hỏa lực tối đa tấn công. Bên trong cũng chống trả kịch liệt. Cuối cùng, trước khi trời tối, đơn vị hắn chiếm được mục tiêu vì địch đã bắn đến viên đạn cuối cùng. Nhưng khi tràn vào, hắn bắt được tất cả mười xác chết, tám xác đã nằm ngay ngắn trong các cỗ quan tài...và hai xác người chiến binh và viên trung sĩ trưởng ban bị thương, trong tay còn cầm khẩu Colt đã hết đạn.

Xái Nhì đến gần địch thủ, cười khan, đá mạnh vào người trung sĩ, miệng nói:

- Địt mẹ mày, tao không tha mày đâu...mày đã giết mất hai đồng chí của tao.

Hắn rút con dao găm đeo bên hông, con dao đã giúp hắn “thăng quan tiến chức”. Tiến lại gần hơn, hắn nhìn viên trung sĩ với đôi mắt đỏ ngầu, “tóc lửa” cầm hờn.

Một tiếng cười khan:

- Ra tay đi! Tao chết thành hồn ma...rồi mày cũng không thoát khỏi tay...

Xái Nhì không để địch nói hết câu, hắn vung tay, ánh thép lóe lên, con dao đã cắt lìa cổ họng viên trung sĩ, máu phun ra có vòi. Đúng là một nhát dao xái nhì!

Cuối cùng, kết quả trận đánh là trong nhà xác có thêm năm cái quan tài mới, ba cái để riêng của ba lính ngụy và hai cái của quân “cách mạng”.

Khi màn đêm ảm đạm buông xuống, Xái Nhì cho thuộc cấp đóng chặt cổng ngoài, để một tên gác, còn thầy trò trải chiếu giữa sân, kê kê bên chai rượu trắng với vĩ tốp mỡ lấy từ cửa hàng chạp phô đầu phố. Chính phủ Saigon đã tuyên bố đầu hàng, nhưng đâu

đó, vẫn còn vang tiếng súng lớn, nhỏ của một số đơn vị Quân Đội Cộng Hòa bất khuất, còn cầm cự ở ít nơi trong đô thành..

Tiểu đội của Xái Nhì chỉ có tám mạng, nay đã chết thêm hai, đơn vị chỉ còn sáu, kể cả tiểu đội trưởng.

Trong bao năm chui rúc chốn rừng xanh, hốc núi, tối nay được thư thả bên chén rượu trắng đúng tầm khiến Xái Nhì vô cùng hồ hởi.

Thằng Tân, tiểu đội phó tăng bốc:

- Đồng chí tiểu đội trưởng thật nẹ tay...thằng trung sĩ Ngụy chưa nói hết câu...giao của đồng chí đã vút bay ra khiến hấn phải nập tức căm hòng.

Xái Nhì cười khà:

- Đồng chí không biết anh đã “nuyện” đòn này cả tám chín năm rồi sao. Nghe cái xoẹt..là xong.

Vừa nói, tay hấn vừa làm một cử chỉ đưa ngang cổ hòng mình, rồi với tay nhón một miếng tóp mỡ, bỏ vào mồm, nhai ngồm ngồm:

- Nó còn dọa trả thù tao nữa...ha...ha...ha...trả thù cái con c...

Thằng Thìn lắc đầu:

- Đồng chí đừng...coi thường những lời nguyên rủa của...kẻ sắp chết...nhất là những đứa bất đắc kỳ tử...

Xái Nhì trừng mắt:

- Hừ...chú mày chỉ tin nhảm. Nó trả thù tao bằng cách nào chứ? Mày tưởng...đây nà nắn đầu tiên tao xử một tên địch bị thương? Nhiều rồi...nhiều rồi, không thể kể xiết!

Tân gật đầu:

- Đồng chí nói phải, trả thù cách nào chứ...hiện thành ma à? Nằm gì có ma chứ. Đẳng giặc chết nà hét,

nằm gì có hồn, có phách mà thành ma.

Thìn lắc đầu:

- Có khi...nó thành quỷ nhập tràng...xác chết nó chỗi dậy để trả thù...

Có tiếng gió thổi qua mái ngói, rít lên nghe rợn người. Tiếng lá khô bị lốc xoáy chạy rào rào trên sân gạch nghe như tiếng dép của ai kéo lê trên sân. Cả bọn uống thêm rượu để lên tinh thần.

Bổng Xái Nhì hỏi:

- Có đồng chí nào...đóng đinh mấy cái “ván” nguy chưa?

Cái hòm chôn người chết, dân Bắc gọi là ván. Mấy tên đàn em ngơ ngác nhìn nhau, Tân lắc đầu:

- Chưa đồng chí.

Thìn khẽ nói:

- Vậy thì...có thể...

Xái Nhì uống một ngụm rượu, hừ một tiếng rồi nói:

- Đồng chí nào...vào đóng thử coi.

Mọi người đều ngồi im...Xái Nhì bực mình:

- Việc chó gì mà sợ. Không đứa nào giám nằm...tao nằm cho...Tụi mày tưởng tao sợ cái thằng trung sĩ nguy à? Tao sẽ đóng ván của nó trước. Nó có thành quỷ cũng không cách nào ra nổi đâu.

Hấn uống thêm một ngụm rượu, khà một cái đứng lên:

- Có đứa nào thấy búa, đinh ở đâu không?

Một đàn em nói:

- Em thấy...ở trên cái bàn ngay ở cửa vào...

Phó đội trưởng Tân cũng đứng lên:

- Đồng chí để tôi đi...cho.

Xái Nhì khoát tay, lắc đầu:

- Thôi, tao đi...không tội mày nài bảo tao nhất gan...

Tự nhiên mọi người thấy...đêm...như lạnh hơn. Gió ào ào thổi, từng lớp lá khô từ những cây cao ngoài đường đổ xuống sân như mưa, kêu xạc xào. Mấy cây đèn cây tắt phụt, chỉ còn chiếc đèn hoa kỳ, ngọn nhỏ như hạt đậu, không chiếu sáng hết bốn khuôn mặt hốc hác, mắt đăm đăm nhìn theo Xái Nhì. Dưới ánh đèn bấp bập lay động theo bước chân đi của Xái Nhì, tiếng giấy dính lộp cộp và bóng vạt áo khoác rộng thùng thình của quân đội Mỹ mà hấn mới tịch thu được khi vào đây như là chiến lợi phẩm, ngất ngưỡng tiến về phía nhà xác. Tiếng súng từ ngoài thỉnh thoảng vẫn còn vọng vào từng tràng nghe ròn rã.

Cửa nhà xác mở, Xái Nhì mất hút trong bóng đêm. Có tiếng hắng giọng của viên tiểu đội trưởng từ trong nhà xác vọng ra lẫn với tiếng giấy kéo lê trên sàn xi măng.

Từ trong đó vọng ra tiếng kèn kẹt như mở cửa. Tân khẽ nói:

- Các đồng chí có nghe...

Có tiếng thì chào:

- Đồng chí tiểu đội trưởng vừa mở nắp ván...chắc là của tên trung sĩ.

- Không, đồng chí ấy mở ván làm gì...cứ việc nện đinh vào bốn góc là trời cũng không ra được. Hay là...nó...

Vừa lúc đó, có tiếng đóng đinh kêu cồm cộp...nghe vang cả căn phòng nhà xác.

Tân nói:

- Xong cái thứ nhất...

Yên lặng ít giây...mọi người vô cùng hồi hộp.

Tiếng búa đóng lại vang lên dồn dập...rồi ngưng lại sau hai ba nhát rơi mạnh trên nắp quan tài khiến tim của mọi người như nảy lên. Bọn này từng chiến đấu, từng giết người...thế mà không hiểu sao, những nhát búa vang ra như thúc tới tâm can...làm chúng bồi hồi lo lắng.

- Cái thứ hai...

Sau một lúc, có lẽ là thời gian để Xái Nhì di chuyển tới đầu kia của quan tài, tiếng đóng đinh lại vang lên...nhưng lần này như hơi chậm lại.

Thìn khẽ hỏi:

- Mới đóng có hai cái mà đồng chí...tiểu đội trưởng coi vẻ đã mệt...

Nhưng không, tiếng nhịp đóng đinh lại mau lên...cho đến khi dứt cái đinh thứ ba.

Thằng Hùng đứng gác ngoài cổng...không biết nhập bọn từ lúc nào, khẽ nói:

- Còn một cái nữa thôi...sợ gì...

Tân quay nhìn hấn:

- Sợ...mày tưởng đồng chí tiểu đội trưởng sợ...à? Đừng có nằm anh em mất nập trường...

Tiếng búa bắt đầu đóng tới cái đinh thứ tư...chậm rãi, rời rạc. Có lúc, tiếng búa như ngưng lại...làm mọi người ở ngoài băn khoăn khó hiểu. Một cơn gió lạnh ào qua, rít dưới mái ngói nghe rợn người. Hình như có tiếng gió quện ngay trong nhà xác...tiếng rúc rích như tiếng chuột kêu...

- Sao mới đóng có hai nhát...mà đã ngừng...

Chưa ai lên tiếng phỏng đoán ra sao thì tiếng búa rớt trên đầu đinh lại vang lên, nặng nhọc...

Một đứa lên tiếng khẽ đếm:

- Ba...bốn...năm...xong rồi...

Mọi người như thổi phào...thì bỗng nhiên có tiếng thét lớn từ trong nhà xác vang ra, một tiếng thét hãi hùng ai nghe cũng sởn tóc gáy, còn để lại những tiếng dội qua mấy gian nhà...Cả bọn giật mình kinh hãi, có đứa hoảng hốt đứng bật dậy. Tất cả những cặp mắt mở lớn, đổ dồn nhìn về phía cửa nhà xác. Có tiếng động khô khan như tiếng búa rơi xuống đất...tiếp theo là một tiếng động nhẹ hơn...và trong đêm, một thứ ánh sáng vàng vọt chiếu ra, như một cột ánh sáng nằm ngang mặt sân, lắc lư do chiếc đèn bấm rơi lăn trên sàn nhà.

Cả bọn chờ đợi...Nhưng sau một thời gian khá lâu vẫn không thấy Xái Nhì đi ra, Tân cố lấy giọng bình tĩnh, gọi lớn:

- Đồng chí tiểu đội trưởng...việc gì thế?

Bốn bề vẫn lặng yên.

Bỗng nhiên gió nổi lên ào ào làm tắt phụt ngọn đèn hoa kỳ. Cả sân tối om, riêng vệt ánh sáng từ trong nhà xác chiếu ra, bất động. Bầu trời nhấp nháy ánh lửa của những lần đạn từ đâu đó vút lên không trung. Mưa lất phất bay, nhưng không ai rời chỗ để tìm nơi dụt mưa.

Hai ba ánh đèn pin vụt lóe lên, tiếng Tân khẽ nói:

- Đồng chí nào đáng diêm, đốt đèn lên.

Có tiếng bật lửa...rồi một làn ánh sáng yếu ớt, bập bùng chiếu qua vòm tay của một ai đó rồi lại tắt ngúm...Và hai ba lần bật quẹt, ngọn đèn mới được thắp sáng.

Tân ra lệnh:

- Có thể bên trong còn địch, các đồng chí phải cẩn thận, sẵn sàng chiến đấu. Ai theo tôi...

Thìn theo chân Tân:

- Có tôi.

- Phải cẩn thận...có thể địch đã hại đồng chí tiểu đội trưởng rồi...

Những binh lính còn lại dàn trận bên ngoài, trong khi Tân và Thìn thận trọng tiến vào nhà xác.

Gió lớn làm cánh cửa nhà xác đu đưa kêu kéo kẹt, hơi lạnh từ trong toát ra, phả vào mặt khiến hai đứa hoảng hốt lùi lại...

Một lúc, Tân lấy lại bình tĩnh, nói nhỏ:

- Nấp bên cửa yểm trợ cho tổ vào...

Tân quàng mình, lăn tròn dưới sàn nhà xác. Hắn bật đèn pin, ném sang một bên, rồi nằm yên nghe động tĩnh. Nếu có địch bên trong, thế nào cũng nổ súng theo ngọn đèn bấm. Nhưng không có động tĩnh gì. Tân bò sát lại lấy chiếc đèn, nhưng vẫn cẩn thận nấp sau cái bàn, chiếu đèn thẳng vào khu để quan tài. Ánh đèn quét một vòng, dừng lại thân người sừng sững, kẹt giữa hai cỗ quan tài: Xái Nhì.

Xái Nhì đứng như trời trồng, hai mắt trợn ngược, cổ ngoẹo một bên, hai tay rũ xuống. Tân hoảng quá, chồm lại bên hắn, miệng la:

- Thìn, vào đây mau...

Thìn hấp tấp từ chỗ núp tiến lại. Hai chiếc đèn bấm cùng rọi lên thân bất động của Xái Nhì. Hắn đứng ngả về phía trước, trong tư thế đang chạy, nhưng vạt áo, cái áo choàng chiến lợi phẩm, một bên bị đóng chặt trên nắp quan tài. Tân tiến lại gần, sờ lên cổ Xái Nhì...mạch máu không còn nhảy nữa: tên tiểu đội trưởng đã chết đứng...

Ai giết đây? Tân vô vùng lo lắng.

Cả tiểu đội được gọi vào, phụ nhau đưa xác Xái Nhì ra ngoài sân, đặt nằm ngay ngắn trên chiếu, chung quanh ngổn ngang chén đĩa mà trước đó ít phút, hắn đã ngồi nhậu nhoẹt với đám đàn em. Mưa vẫn còn lác đác rơi, nhưng cả bọn ngồi quây quần quanh xác tên chỉ huy, chờ đợi tên liên lạc viên về báo cáo với cấp trên.

Trong im lặng, bỗng Thìn thì thào:

- Thằng đó...nó trả thù đồng chí ấy.

Phó tiểu đội Tân ngồi im, hơi lắc đầu. Cử chỉ đó có thể là một phản đối lấy lệ, có thể là tỏ ra một sự thất vọng trước một uy lực mà hắn không đương đầu nổi.

Nửa giờ sau, một y tá trong đơn vị tới khám nghiệm...và cuối cùng, người ta kết luận Xái Nhì chết đứng tim. Cái vạt áo vô tình hoặc do sự dun dủi nào, bị chính hắn đóng vào...nắp áo quan của viên trung sĩ...mà trong lúc hốt hoảng trở ra ngoài, Xái Nhì tưởng người chết sống lại nắm vạt áo y để đòi mạng như lời nguyện của anh ta trước khi bị hắn cắt cổ, nên quá kinh hãi mà thác!

Nhưng trong tiểu đội ai cũng nghĩ Xái Nhì đã bị viên trung sĩ Ngụy báo oán!

Viết theo ý của họa sĩ Vi Vi.

Tám Thẻ Bài Không Tên

Người đàn ông tay mân mê hai tám thẻ bài làm chúng cọ sát với nhau kêu lách cách, mắt nhìn ra ngoài biển, đêm tối chập chùng. Ngay dưới chân, sóng vỗ vô bờ đá rì rào bất tận, bọt nước bắn tung lên tới gần mỏm đá, nơi chúng tôi đang ngồi. Có tiếng kêu thê thiết của bầy hải âu từ đâu vọng về.

Đàng sau là trại tị nạn. Trong những căn lều thô sơ, chỉ đủ che nắng, che mưa, lúc này mọi người đang say ngủ với cái mộng trời mới, đất mới. Mỗi người ra đi, đều bỏ lại sau lưng tất cả những gì mình đã sẵn có, lớn nhỏ khác nhau, nhưng nếu so sánh với hiện tại thì đó vẫn là một sản nghiệp đáng giá. Có ở trong